

www.grup62infantiljuvenil.cat

Text guanyador del concurs literari “La Recerca”

El lligam de la sang de Maria Núñez

ESCOLA SANTA TERESA DE LISIEUX DE BARCELONA

EL LLIGAM DE LA SANG

L'Antoni i la Marga es van conèixer en una Festa Major a finals del mes d'agost de l'any 1905. Es van enamorar i, al cap de tres mesos, ja s'estaven donant el sí a l'església de Santa Maria del Mar de la bonica ciutat de Barcelona.

La seva felicitat es va ampliar l'any 1910 quan van néixer els seus dos fills bessons (en Toni i en Marc). Aquests dos nens eren iguals però, a la vegada, molt diferents. En Marc era tranquil i en Toni era un nen a qui sempre agradava fer la seva i sempre protestava. Però tot anava bé fins que, l'any 1916, el pare es va posar malalt. Tenia molta tos i febre alta. El metge no trobava el que tenia fins que una tarda plujosa i trista del mes de novembre va morir. Abans, va reunir la dona i els dos fills al voltant del seu llit i els va demanar que tinguessin cura de la mare i que sempre estiguessin junts.

Pels voltants de febrer de l'any 1936, les coses no anaven molt bé i en Toni va decidir marxar de Barcelona i anar a buscar feina a Saragossa. La mare va plorar molt i li va demanar que tornés aviat. En Toni va prometre a la mare que, quan trobés feina, li faria saber on estava perquè el germà i ella poguessin anar amb ell. També va agafar el seu germà bessó i li va demanar que tingués cura de la mare i que mai no oblidés que malgrat ser lluny sempre estarien units.

En Toni es va comunicar amb la família fins al mes de juliol de l'any 1936. La ciutat ja havia perdut el color i la llum que sempre l'havien caracteritzada .

Dies després... Una matinada del mes d'agost, quan la mare i en Marc dormien, van tenir una visita inesperada. La mare va obrir la porta i es va trobar amb uns militars que demanaven pels homes de la casa. La Marga, sense perdre els nervis en cap moment, els va dir que solament n'hi vivia un ja que l'altre havia marxat feia uns mesos a treballar a una altra ciutat. Els militars van posar una cara una mica estranya però es van convèncer.

Li van donar un paper en el que posava que aquell dia al matí el fill s'havia de presentar a la caserna de la Guàrdia Civil ja que el poble el necessitava i que havia d'anar al front a lluitar.

La Marga va tancar la porta i, en aquell mateix moment, es va posar a plorar durant una llarga estona.

Al matí, la mare va acomiadar el seu fill amb un somriure a la boca i un petó molt fort al front.

Els mesos anaven passant i la Marga no tenia notícies de cap dels seus dos fills. Però un dia, la mare va rebre una carta d'en Toni on li comunicava que l'havien incorporat a l'exèrcit al bàndol nacionalista. Havia conegut uns amics, els quals l'havien convençut de les idees de l'esperit nacional. La Marga s'anava entristint i, mentre llegia la carta, relliscaven les llàgrimes per les seves galtes. No entenia de cap manera el canvi de pensament i d'ideologia del seu fill. De seguida li va venir al cap la possibilitat que els seus dos fills lluitessin l'un contra l'altre en un absurd enfrontament tot posant en perill les seves vides.

Als problemes arran del seu pensament se li afegien d'altres de la seva salut física: insuficiència respiratòria, èpoques de mal d'ossos i excessiu sucre a la sang...

Només se sentien notícies de baixes humanes en els dos bàndols enfrontats i la pobresa i la misèria anaven envaint els carrers i les cases (sobretot, dels més pobres). Era el cas de la casa de la Marga. Sovint els militars trucaven a la porta d'algun veí per comunicar-li la mort d'algun dels seus familiars i ella no parava de pensar que algun dia li podia tocar a ella .

Dos anys i mig després, amb prou feines, podia fer les tasques de casa. Tenia ja poca mobilitat i la seva veu cada cop era més fluixa i s'anava apagant com una espelma.

La guerra havia acabat i la misèria i la desolació marcaven el panorama del seu dia a dia. Quan ja li quedaven poques esperances de trobar alguna bona cosa a la seva vida, va sonar el timbre de la porta reiteradament. Sense dubte, devia ser algú que tenia molta pressa. A la Marga li va venir al cap la idea que eren els militars que li venien a comunicar alguna notícia tràgica dels seus fills. Quan va obrir la porta, els dos joves, amb un aspecte cansat però alegre, es van acostar a la seva mare donant crits d'una eufòria desmesurada. La Marga començà a plorar d'emoció i no li sortien les paraules de la boca. No sabia què dir. Només tenia forces per abraçar els seus fills amb els seus delicats braços.

En Toni i en Marc, davant la delicada situació física de la seva mare, van fer tot el possible per a animar-la. Van portar tot el necessari per viure a casa mentre anaven cuidant de la salut de la seva mare i li anaven explicant totes les peripècies que els havia tocat viure. Li van explicar que en Marc, tot lluitant en el bàndol republicà, es va haver d'amagar perquè els nacionalistes no el fessin presoner. Van ser gairebé dos anys en unes coves a la comarca del Berguedà tot fugint dels trets i dels atacs enemics. Per altra banda, en Toni va anar col·laborant en el front nacionalista tot fent fora i; fins i tot, matant qualsevol enemic republicà.

La casualitat de la vida va fer que en Toni trobés en Marc dins del seu amagatall i, emportant-se un gran sorpresa, va ser capaç de protegir-lo fins a l'acabament del conflicte. Després, van explicar a la seva mare tot els entrebancs que van haver de passar plegats per tornar a casa sans i estalvis.

Aquelles nits van ser les més llargues de les seves vides però, alhora, les més intenses i inoblidables.

Els dos fills havien demostrat que és més important el llaç de la sang malgrat la ideologia de cadascú.

MARIA NÚÑEZ - 12 anys - 1r ESO